

HÃY QUÝ GIÂY PHÚT CHÚNG TA ĐANG SỐNG

Tối nay tôi cùng Minh Bình, bác Diệu Phụng, Diệu Phương, Diệu Thuận và Đức Trang Nghiêm đến tụng kinh Dược Sư cho Viên Bảo Mỹ.

Đoàn đi lúc 6:50g tối và trở về chùa Phước Hậu là gần 10g đêm. Cảm ơn Minh Bình đã phát tâm đưa rước thay cho Thức. Vì Minh Bình nói nếu Minh Bình đi thì chỉ có 2 vòng trong khi nếu để Thức (cha của Viên Bảo Mỹ) đến rước thì sẽ mất bốn vòng (đến, rước trước khi tụng kinh và chở đoàn về rồi lại quay về nhà) và cả đêm Thức đã thức đêm chăm sóc cho Viên Bảo Mỹ đang lên cơn đau rồi.

Được biết ước nguyện của Viên Bảo Mỹ là cho em được sống qua ngày Lễ Giáng Sinh 25/12 và qua cả ngày Sinh Nhật của em là ngày 5/1 thì em sẽ vui lòng nhắm mắt ra đi...

Viên Bảo Mỹ chỉ có 20 tuổi. Một cô sinh viên năm thứ Hai của ngành Xã Hội học xinh xắn, thông minh và hứa hẹn một tương lai tràn trề sức sống. Thế nhưng cơn bệnh ung thư gan ở giai đoạn chót sẽ khiến em phải ra đi trong vài ngày sắp tới như lời các Bác sĩ tiên đoán. Em còn quá nhỏ, nên em chỉ ước mơ được hưởng hạnh phúc, vui vẻ trong những niềm vui nho nhỏ mà không biết cái gì sẽ xảy ra. Không biết SANH TỬ SỰ ĐẠI.

Tôi dán hình Tam Thánh thân sắc vàng (lớn gần 1,50 mét chiều dài) phía bên phải trong phòng em. Tôi dạy em hướng về ngài chấp tay xá ngài, vì em chỉ nằm, không thể ngồi dậy được. Tôi dặn rằng cố nhớ thân tướng từ bi trang nghiêm của các ngài thì các ngài sẽ hỗ trợ và gia hộ cho em. Em sẽ cảm thấy tự tin và không feel lonely. Cố quán tưởng hình các ngài mỗi khi nhắm mắt nha. Em mỉm cười gật đầu.

Tôi hỏi:

- “Con pháp danh là gì? What is your Buddhist name? Hôm qua sư cô vừa làm lễ Quy y cho con đó?”

- “Dạ, Viên... Bảo... Mỹ...”

- “Giỏi quá!”

Như vậy em đã tự nói được pháp danh của mình. Tôi cũng dạy em về pháp hiệu của Đức Phật A Di Đà là vị Phật đứng chính giữa, là vị Phật mà em niệm sáu chữ “Nam Mô A Di Đà Phật” đó. Tôi chưa dám nói đến tên của hai vị bồ tát Quán Âm và Thế Chí đứng hai bên, vì sợ em nhớ không nổi. Thôi, cũng được, vì trong lời nguyện thứ 19 của Đức Phật A Di Đà rằng nếu ai nhớ niệm danh hiệu ngài 10 câu cho miên mật thôi thì ngài sẽ đến rước. Tôi chỉ mong em vượt qua cơn đau mà nhớ đến niệm đến ngài 10 lần thôi cũng quý lắm rồi.

Làm sao chúng ta cầu nguyện để em sống thêm một tí thời gian nữa như em muốn? Chỉ biết mỗi người, mỗi tâm tạo một nguồn lực nhiệm mầu xoa dịu vết đau cho em. Còn định nghiệp ngày nào em đi hay như thế nào thì chúng ta là bậc phàm tình chỉ lắc đầu, bó tay đành chịu.

Từ việc này, trên đường về, tôi có san sẻ với Minh Bình và những vị trên xe rằng tất cả chúng ta đang bị lưới vô minh bao phủ rất dày. Chúng ta không biết quý từng giây, từng phút chúng ta đang sống, sống cho mình và cho người, sống tha thứ lỗi lầm cho nhau mà trái lại chúng ta tranh hơn tranh thua, bực bội, phiền não hoặc dong duỗi phí phạm qua ngày qua tháng...

Xin hãy nhắm mắt và giữ một phút chánh niệm! Hãy quý trọng mỗi giây phút chúng ta đang thờ. Hãy nhìn Viên Bảo Mỹ và cố gắng tự tỉnh lấy mình. Hãy thấy mình thật là người may mắn được sống và đang được thờ...

Tại sao chúng ta phải đợi đến ngày Giáng sinh và Sinh nhật của em rồi mới tặng quà cho em, mới đem niềm vui cho em, khi chúng ta đang sống trong vòng HOẶC-NGHIỆP-KHỔ, trong vòng Nghiệp lực chi phối và không làm chủ được vận mệnh của chính mình và của em?

Ngày mai tôi sẽ mua quà Giáng Sinh và Sinh Nhật để tặng Viên Bảo Mỹ. Đừng đợi đến ngày 25/12 hay 5/1 mới là ngày vui, mới là hạnh phúc. Hãy vui trong hiện tại và mừng giáng sinh cùng sinh nhật trong hiện tại, đừng phí phạm thời gian và sức khỏe để trông mong ngóng đợi. HẠNH PHÚC KHÔNG NẪM Ở TƯƠNG LAI MÀ Ở NGAY TRONG HIỆN TẠI. Làm sao tôi chuyển tải tư tưởng này đến Viên Bảo Mỹ? và chính

bản thân từng chúng ta đã nhận được nghĩa này chưa? Hạnh phúc và niềm vui không nằm ở một cái gì sau đó hoặc sau khi? Sau khi ra trường, sau khi lãnh lương, sau khi có thể xanh, sau khi thi xong, sau khi giải bày xong, sau khi lái xe về đến chùa, sau khi qua hết đoạn kẹt xe, sau khi ăn xong, sau khi ngủ xong, sau khi hết bệnh... Không! Hạnh phúc là chúng ta đang thở, đang nhìn và đang mỉm cười với những gì đang cùng ở xung quanh chúng ta trong giây phút này.

Milwaukee, 11:30 khuya ngày 13/12/07

Thích Nữ Giới Hương

PS:

-Ngày 14/12/07: Tôi đã mua một hộp chocolate và một tấm card thật đẹp và ghi như sau:

A heart that is happy, a spirit that's free.

Wishing you A happy Christmas Day (25/12/07)

And A wonderful Birthday (5/1/08)

And Joy all your through.

Prayers that are answered and dreamed that come true.

Sư cô Giới Hương
và Ban Hộ Trì Tam Bảo chùa Phước Hậu

Lần đầu tiên tôi tặng quà sinh nhật cho một người mà vị đó không mỉm cười hoặc nói Thank you, trái lại rơm rớm nước mắt mếu máo muốn khóc.

-Ngày 25/12-2007 lúc 1giờ trưa, em Viên Bảo Mỹ đã về cõi Phật với miệng không ngớt niệm 'Phật... Phật ... Phật'.

Cầu nguyện cho em được bình yên nơi cõi tịnh, nơi đó không có sanh già bệnh chết chi phối, chỉ có sự thanh tịnh thuần khiết.